

Dobrodruh zo Zlatokoncov

Hlbokým lesom sa ktosi zakrádal. Nieкто by možno povedal, že to je mladý muž. Iný by snád povedal, že je to chlapec na prahu dospelosti.

Po čele mu stekal pot. Jeho srdce bilo mocne ako zvon a ruky sa mu triasli tak, že by v nich sotva udržal svoj meč. Ovládol ho strach a jeho tvorivá myseľ mu nahovárala, že za každým stromom môže číhať netvor. Bol dobrého pol dňa cesty od rodnej dediny, celkom stratený v spleti stromov a tieňov.

Tento samozvaný dobrodruh sa volá Ignác. Pochádza z dediny Zlatokonce. Sami obyvatelia by však povedali, že sú mestom. Od kráľovského dvora im bolo sľúbené, že čoskoro získajú mestské práva. Zlatokonce sa rýchlo rozrastali vďaka zlatým baniam. Za posledné roky tam vystavali niekoľko nových domov a to rovno kamenných. Hlavnú ulicu začali dokonca nedávno dláždiť.

V dedine, ktorá sa čoskoro stane mestom, sa darilo remeselníkom. Kováča zaplavili nové zákazky a robil najmä pre bane. Drevári nestíhali vyrábať drevené vozy. Veľa chlapov zase pracovalo priamo v bani, v ktorých sa síce ešte zlato neťažilo, ale čoskoro sa tak stane. Každému sa ušiel kus koláča a všetci sa tešili z novo nájdeného nerastného bohatstva.

Ignác bol ale výnimkou. Pásol ovce na malej farme svojho deda a preto nezapadal medzi rovesníkov. Rád čítal vymyslené dobrodružné knihy o drakoch a iných podivných stvoreniach. Chlapci z dediny si z neho uťahovali, teda nieže by ho šikanovali, alebo mlátili, to nie, ale aj tak sa mu posmievali – dievčatá takisto. Mladý pastier oviec s hlavou v oblakoch už nezapadal do rozkvitajúceho mestečka.

Ale poslednou dobou začali z farmy miznúť ovce. Ignác si samozrejme domyslel, že ovce kradnú nejaké temné stvorenia, aby sa nažrali, aspoň tak to bývalo v jeho knihách. Všetci v dedine vedeli, že ovce sa buď niekam zatúlali, alebo ich požrali vlci.

Ignác však tvrdil svoje. Raz v noci videl ako jednu z oviec odniesli malé stvorenia. V dedine jeho slovám nik neveril a ľudia mu hovorili, že by si mal umyť oči a prestať čítať hlúpe knihy.

Preto sa Ignác rozhodol všetkým dokázať, že má pravdu. Jedného dňa si obul svoje kožené čižmy, za opasok schoval nôž a pošvu s krátkym mečom, ktorý zdedil. Cez plecia prehodil tmavý plášť pod ktorý ukryl koženú kapsu. Vybral sa do lesov v nádeji, že objaví tie stvorenia a vypátra stratené ovce. Narábať s mečom ho naučil jeho Dedo. Ignác nebol dobrý šermiar, ale sem tam sa mu podarilo preseknúť slamenú figurínu.

Avšak hrdinské plány mu nevyšli. Ignác sa stratil v rozľahlých lesoch, kde ho objímali húštiny, plaziace sa tiene a zlovestné ticho. Zašiel až príďaleko a nepoznal cestu domov.

Teraz sa zakráda lesom ako zlodej a bojí sa aj vlastného dychu. Započul praskanie konárov. Jeho

predstavivosť ho presvedčila o tom, že to musia byť buď temní škriatkovia, alebo ešte horšie, draci.

Ignác sa krčil za kmeňom. Nevidel nič, len nekonečné zástupy stromov, papradia a popadaných konárov. Chvel sa, snažil sa upokojiť svoj prerývaný dych.

Prask!

Niekoťo niekde stúpil na suchý konár. Ignác sa skrčil a nalepil sa chrbtom na strom. Od strachu ani nedýchal.

Započul kroky. Skutočné kroky. Nebol v lese sám.

Pomaličky vykukol. Srdce sa mu zastavilo.

Kráčali k nemu dve zvláštne stvorenia. Boli to odporní zelení mužici s hrubou kožou, ktorá snád trochu pripomínala kožu jaštera. Na sebe mali len otrhané zvyšky oblečenia. V rukách držali drevené palice. Škerili sa a cerili ostré tesáky. Ich veľké čapaté nosy vetrili vo vzduchu ako keď vlk snorí za korisťou. Boli o hlavu a pol nižší od Ignáca, no aj tak naháňali hrôzu.

„Ja ťa cítiť,“ prehovoril jeden z nich. Jeho hlas znel škrekľavo. Takto nejak by zneli vrany, keby vedeli rozprávať. „Ja teba cítiť, človek. Ja ťa nájsť a zožrať.“

„My teba uvidieť a potom zabiť!“ pridal sa druhý obzerajúc sa po lese. „My byť blízko. Ty nemôť utiecť nám.“

Ignác sa nedokázal ani len nadýchnuť. Stuhol ako socha. Nazeraťúc cez krovie a spoza kmeňu videl dve odpudivé stvorenia. Kráčali k nemu a čoskoro ho odhalia.

„Tam!“ zakričal jeden. „On byť tam! Ja ho cítiť!“

„A ja ho aj vidieť,“ pridal sa druhý.

Rozbehli sa zúrivo priamo k nemu.

„Ty byť zdochlina!“

Ignác vyskočil na nohy. Roztrasenými rukami nešikovne vytasil krátky meč, no vypadol mu z rúk.

Čosi mu zasvišťalo okolo ucha, až mu vlasy zaviali vo vetre.

Jeden zo zelených spadol na zem so šípom priamo v hrudi.

Zase mu niečo preletelo okolo hlavy.

Druhý tvor spadol na zem. Tomu šíp preletel cez hrdlo a so zavrndžaním sa zapichol do stromu za ním.

Mladý dobrodruh zdvihol svoj meč a strhol sa.

Stála za ním ryšavá žena v hnedých čižmách. Jeden pramienok šedivých vlasov lemoval jej prísnu zamračenú tvár. Priľnavú zelenú halenu mala v drieku stiahnutú hrubým koženým opaskom.

V ruke držala veľký luk a na chrbte niesla tulec so šípmi. Na ľavom líci vynikala stará jazva od reznej zbrane.

„Čo tu robíš?“ spýtala sa ho.

„Ehm,“ odkašľal si Ignác. Vyvaloval na ňu oči. „Ja... Hľadám stratené ovce.“

„Schovaj ten meč,“ prikázala mu žena. „Skôr ako si ublížiš.“

Ignác ho poslušne odložil do puzdra za opaskom.

„Ako sa voláš?“

„Ignác,“ odpovedal pohotovo. „Som zo Zlatokoncov a som dobrodruh.“

Žena sa pobavene usmiala. „Dobrodruh? Ty? Veď ťa skoro zabili dvaja nemotorní goblini.“

Ignác sa obzrel na dve mŕtvolky. „Tak hento sú goblini?“

„Mal si šťastie, že som tu bola,“ pokračovala žena. „Volám sa Mirabel.“

„Teší ma,“ uklonil sa Ignác, pretože takto to predsa čítal v knihách.

Mirabel sa zamračila. „Čo robíš?“

„Ja... nemám sa ukloniť?“

„Nie sme na kráľovskom dvore,“ riekla. „Ja som len lovkyňa odmien.“

„Čo to je?“

„Dostanem úlohu a keď ju splním, získam odmenu.“

„Aj ja chcem byť lovec odmien.“

„Si zábavný,“ odvrkla ryšavá žena. „Teraz sa vráť do svojej dediny. Je to tu nebezpečné.“

Ignác sa obzeral po lese. „Ale ja neviem kadiaľ.“

„Netrafiš domov?“

„Nie.“

„Dobrodruh, ktorý netrafi domov,“ prekrútila očami Mirabel.

„Kradnú nám ovce,“ začal vysvetľovať Ignác. „Raz v noci som videl týchto goblinov. Ľudia mi neverili a predsa som mal pravdu.“

„Hm,“ zamyslela sa lovkyňa. „Hovoril si Zlatokonce?“

„Odtiaľ som,“ prikývol Ignác.

„Tam sa bude ťažiť zlato. Je tak?“

„Áno.“

Mirabel začala nahlas uvažovať: „Tieto hory sú cele podkopané. Preto sa goblini vyrojili na povrch. Možno ich hĺbenie baní vyhnalo z dier do lesov.“

„Počkat,“ ozval sa mladík. „Za čo máš dostať odmenu? Teda čo máš splniť, aby si ju dostala, keď si tá lovkyňa odmien.“

„Musím nájsť ich tábor.“

„Tábor goblinov?“

Prikývla.

„A potom čo?“

„Nebud' zvedavý,“ ukázala kamsi medzi stromy. „Zlatokonce sú tým smerom. Je na to východ. Vidíš na tomto kmeni dole ten mach? To znamená, že tam kde je mach je sever. Keď sa postavíš čelom k machu, tak po tvojej ľavej ruke je východ. Chod' stále na východ a prídeš domov. Keď si nebudeš istý, jednoducho nájdi strom s machom a urči si smer.“

„Ale...“

„Žiadne ale,“ odbila ho lovkyňa. „Zober nohy na plecيا a chod'.“

Ignác sa uklonil. „Tešilo ma,“ riekol a rozbehol sa lesom.

Ale Ignác neutekal domov. Ved' ako správny dobrodruh mal teraz šancu zažiť niečo veľké. Presne ako v tých príbehoch, ktoré tak rád čítal. Porazí goblinov a vráti sa do dediny ako hrdina, aspoň to bol jeho nový plán.

Mladý dobrodruh sa šikovne ukryl do kríkov a pozoroval lovkyňu odmien Mirabel. Potichu ju špehoval z diaľky a zakrádal sa za ňou. Prebiehal od jedného stromu k druhému ako tieň.

V mysli si prehrával svoje veľkolepé víťazstvo nad goblinmi. Ved' nakoniec neboli až tak strašidelní. Boli od neho nižší možno aj o dve hlavy a tak by ich porazil veľmi ľahko. Predsa trénoval na slamených panákoch so svojim mečom.

No zasníval sa až príliš. Stratil Mirabel z dohľadu. Rozhliadal sa, žmúril očami a snažil sa zaostriť, no nikde ju nevidel.

Horšie bolo, že sa začínalo stmievať. Už teraz vládlo šero. Keď zapadne slnko, tak bude tma ako v priepasti.

Romantické predstavy o hrdinskom boji proti goblinom vystriedal strach.

Ignác sa posadil pod strom, priamo medzi dva vypuklé korene. Zložil koženú kapsu, ktorú použije ako podhlavník. Z kníh vedel, čo všetko má mať správny dobrodruh so sebou.

Zakryl sa svojim plášťom až po nos. Na tvrdej zemi sa ležalo nepohodlne, no nepríjemné telesné pocity zaháňal divokou predstavivosťou. Ak sa ukážu goblini, tak ich rozseká. V mysli tasil meč a útočil ako pravý bojovník. Bol si istý, že takto by to vyzeralo aj v skutočnosti. Potom však jeho heroické výmysly vystriedali spomienky na deda, ktorý ostal na farme sám a určite sa strachuje.

Zotmelo sa rýchlo. Les ostal temný, priam čierny a nehybný.

Privrel oči. Ved' len na chvíľu a potom ich zase otvorí. Únava však vyhrala.

„Hej!“ zakričal ktosi.

Ignác sa strhol zo spánku a vyskočil na nohy tak prudko, že jeho plášť vyletel do vzduchu. V ruke držal meč a hľadel pred seba rozospatými očami.

Stála pred ním lovkýňa odmien Mirabel. Cez plece mala prehodený luk.

„Čo... čo sa deje?“ spýtal sa popletený Ignác. Až teraz si uvedomil, že je po svitaní. Medzi koruny stromov prenikali ranné lúče.

„Nevravela som ti,“ spustila Mirabel, „že máš ísť domov? Prečo si ma včera sledoval? A schovaj ten meč.“

„Ehm,“ odkašľal si Ignác. Meč odložil do pošvy. „Ty si ma videla?“

„Si nenápadný ako baran v krčme. Myslíš, že som nevidela ako beháš od stromu k stromu?“

Ignác sa zahanbene zahľadel do zeme.

„Čo odo mňa chceš?“ vyštekla Mirabel.

„Chcem ti pomôcť zničiť goblinov.“

„Zničiť? Vieš ty vôbec koľko ich je? Na to treba celú armádu. Ja musím nájsť ich tábor, poznačiť jeho polohu a odovzdať kráľovským rytierom.“ Zamračila sa na mladíka. „A ty mi to neuľahčuješ.“

„Kráľovskí rytieri?“ prekvapil sa Ignác. Do ich malého mestečka nikdy žiaden nezavítal. Dokonca ani teraz, keď sa tam začínalo ťažiť zlato.

„Vráť sa domov,“ riekla Mirabel.

„Nie,“ ohradil sa Ignác. „Chcem ti pomôcť. Ukradli moje ovce, teda chcem povedať, že ovce môjho dedka. Preto mám právo na pomstu.“

„Pff,“ odfrkla Mirabel pomedzi pery.

„Mám meč a viem s ním narábať. Dedo ma to naučil.“

„To by si ho najskôr musel udržať v ruke.“

„Prekvapili ma,“ oponoval Ignác. „Už sa to nebude opakovať.“

„Ach,“ povzdychla si lovkýňa. „Dobre. Aj tak je to riskantné nechať ťa ísť samého až do Zlatokoncov.“

Ignácovi sa rozžiarili oči.

„Dobre ma počúvaj,“ pokračovala. „Drž sa pri mne a pozeraj sa okolo, aby nás goblini nezaskočili. Musíme nejakých nájsť. Chodia loviť väčšinou v pároch. Keby nebolo teba, už dávno by som ten tábor našla. Sledovala som tých dvoch pol dňa, až kým si sa neukázal ty.“

„Hm,“ zadumal sa Ignác. „Ospravedlňujem sa.“

Nedbalo mávla rukou. „Videl si tie ich čapaté nosy? Majú dobrý čuch. Musíme sa od nich držať na dvesto krokov.“

„Rozumiem,“ odvetil mladík a mierne sa uklonil. „Vykonám.“

„Prestaň,“ napomenula ho. „Neklaňaj sa.“

„Vykonám.“

„A nerozprávaj sa so mnou ako s vojakom,“ vystrela varovný ukazovák. „Ja nie som tvoj veliteľ.“

„Roz... Ehm, dobre.“

„Vyrážame.“

Ignác sa túlal po neznámych lesoch spolu s lovkyňou odmien Mirabel. Držal sa za ňou ako malé káčatko za matkou. Neustále sa obzeral na všetky strany a dúfal, že uvidí goblinov. To chodenie ho už prestávalo baviť. Keby chcel ísť na prechádzku do hôr, tak mohol ísť s dedom na hríby.

Nepomáhalo ani to, že Mirabel sa odmietala rozprávať a akýkoľvek pokus o rozhovor ukončila jednoduchým „Psst.“

Stromy, suché lístie, papradie a popadané konáre. Ignác si myslel, že blúdia v kruhu.

Mirabel sa sústredila stále rovnako a to aj napriek tomu, že sa túlili už poldňa bez prestávky. Sem tam zastavila, kľakla si a chvíľu uprene pozerala pred seba, sť'a by bola v tranze. Potom prikývla, akoby viedla sama so sebou vnútorný rozhovor a pokračovala ďalej. Ignác tomu vôbec nerozumel a čo bolo horšie, nemohol na nič pýtať.

Napokon Mirabel zastala. Zamyslený Ignác do nej narazil.

Lovkyňa mu venovala nevraživý pohľad.

„Ja sa...“ spustil mladík.

Priložila mu prst na pery a umlčala ho. Ukázala kamsi do lesa.

Medzi stromami tam pobehovali dvaja zelení goblini, možno dvesto krokov od nich. Zdalo sa, že za sebou ťahajú mladú srnu.

Mirabel šepkala: „Majú namierené do tábora s úlovkom.“

Tiché prikývnutie bolo jedinou odpoveďou Ignáca.

„Ideme za nimi, ale potichu.“

Sledovali ich opatrne z diaľky.

Netrvalo dlho a objavili to, čo celý deň hľadali. Mirabel a Ignác sa skrývali za stromami na brale, ktorého stena sa prudko rútila kolmo dole. Pod touto skalou sa rozprestieral uprostred lesa tábor, v ktorom sa hemžili desiatky zelených goblinov. Z ohňov stúpala dym a vôňa pečeného mäsa sa niesla

až hore na bralo. Všade stáli krivé drevené prístrešky, malé chatrče a stany z koží zvierat. Kade tade sa povalovali ohlodané kosti.

Ignác si domyslel, že medzi tými kosťami budú aj zvyšky jeho oviec. Zdalo sa mu, že vidí v tábore mŕtvolu človeka. Takto na diaľku si nebol istý, no už len pri tej predstave ho striaslo.

„Je to človek?“ spýtal sa šepkom. „Tam pri tej prvej chatrči. Je to mŕtvola?“

„Áno,“ prikývla Mirabel. Tvárila sa celkom chladnokrvne, akoby ju vôbec nezaujímal, že tam leží ľudská bytosť. „Jeden z drevorubačov, ktorí zmizli,“ dodala nedbalo.

Ignác nasucho preglgol. Snažil sa odbúrať strach, ktorý jeho rýchlo bijúce srdce vlievalo do žíl.

Lovkyňa mu pošepkala: „Pozoruj okolie. Keď sa čokoľvek pohne, tak mi daj vedieť. Ja si musím zaznačiť niečo do mapy.“

Ignác súhlasne pokynul hlavou.

Mirabel z koženej kapsy vytiahla pokrčenú mapu, malý zápisník a kúsok zaostreného uhlíka. Rozložila všetko na zem pod strom. Kľakla na kolená a začala si niečo zaznačovať. Mrmlala si pritom popod nos: „Sem na sever... Svahom hore,“ nazrela jedným okom na tábor dole a zase začala písať. „Možno viac ako sto goblinov... Na západ nič a...“

Ignác sa pozeral na všetky strany. Nemohol dopustiť, aby ich niečo zaskočilo.

Odrazu sa z tábora pod nimi ozval zúfaly ľudský výkrik. Ignáca pichlo pri srdci a otriasol sa od hrôzy. S Mirabel to ani nehlo. Tá si zamyslene niečo kreslila. Zvedavosť ho prinútila nazrieť spoza stromu.

Goblini vliekli zviazaného muža cez tábor. Škerili sa, poskakovali okolo neho ako diabli a bili ho palicami. Zvuk tvrdých tupých úderov doliehal až hore do uší vyplašeného dobrodruha. Ten chudák sa nemohol brániť. Padol na kolena a potom sa zrútil tvárou k zemi. Utĺkli ho k smrti.

Ignácovi išlo srdce z hrude vyskočiť. Pozrel sa na Mirabel. Tej bolo celkom jedno, že práve akýsi muž prišiel o život.

„Hej,“ pošepkal Ignác. „Mirabel, videla si to? Musíme niečo urobiť.“

Lovkyňa sa na neho zamračila. „Chceš ísť do tábora, kde je viac ako stovka goblinov? A potom čo?“

Ignác mlčal. Nemal odpoveď.

„Dávaj pozor,“ zasyčala a zase sa venovala svojej mape.

Mladý dobrodruh sa s tým nevedel vysporiadať, ale tá lovkyňa mala pravda. Proti takej presile by nič nezmohli a pravdepodobne by aj ich dobili palicami na smrť. Trpol a divoko sa rozhliadal po okolitom lese.

Vtedy si všimol ako z mierneho svahu nad nimi schádzajú dvaja goblini. Ak budú pokračovať týmto smerom tak prídu priamo k nim.

Ignác teda poklepal Mirabel po ramene.

„Čo?“ spýtala sa podráždene.

„Goblini,“ riekol potichu Ignác. „Tam hore. Pozri.“

Lovkyňa rýchlo zbalila svoju mapu do kapsy. Zobrala luk, vložila do tetivy šíp a bola pripravená vystreliť.

Goblini schádzajúc začali kričať: „Tam byť človek!“

„Dvaja!“ pridala sa druhá.

Zelení mužíci sa rozbehli pomedzi lesný porast dole kopcom. Ich odpudivý škrekot sa rozliehal lesom a zburcoval celý tábor.

Zasvišťal šíp. Mirabel trafila jedného priamo do srdca. Mŕtve telo sa kotúľalo dole kopcom až kým nenarazilo do stromu.

Ďalší šíp minul svoj cieľ. Goblin mával palicou a rútil sa priamo na mladého Ignáca.

Mysľou mu prebehol celý jeho život, no najmä to, ako ho dedko učil používať meč. Švih musí vychádzať z bokov a smerovanie čepele ovplyvňuje pohyb zápästia. Ignác si spomenul ako sekal do slamených panákov. Zahnal sa celkom pudovo.

Čepeľ meča vytvorila reznú ranu na hrudi jeho protivníka, no nezastavila ho. Ignác sa zahnal priskoro.

Útoiaci goblin divoko zvreskol a zrazu odletel nabok. Mirabel ho odkopla. Skočila k nemu a vrazila mu do hrdla dýku.

Goblin sa triasol ako ryba na suchu, chrčal a dusil sa. Chytal sa za krk, no márne. Krv sa liala z rany von.

Ignác sa neveriacky pozeral na umierajúcu potvoru. Vôbec toho odporného goblina neľutoval.

„Ideme!“ zakričala lovkyňa a sotila do neho.

Z tábora pod nimi sa ozýval krik. Goblini sa zburcovali, no chvíľu im potrvá, kým zdolajú skalné bralo.

Dvaja ľudia sa dali na útek. Mirabel zdolávala les ladne ako mladá srna, čo sa nedalo povedať o dobrodruhovi. Beh do kopca ho unavoval a rozpálil jeho stehná. Nestíhal s dychom, no pud sebazáchovy bol silnejší. Chtiac či nechtiac ignoroval únavu a bežal o holý život. Ani si neuvedomil, že celý ten čas drží v ruke meč.

Škrekot goblinov bol čoraz slabší. Ich krátke nohy nedokázali utekať rýchlo.

Mirabel po nejakom čase, ktorý Ignácovi pripadal ako cela večnosť, prešla do rýchleho kroku.

„Nesmieme zastaviť,“ povedala a vôbec nebola zadýchaná.

„Ale...“ fučal Ignác. Zhlboka sa nadýchol a utrel si spotené čelo do rukáva. „Ja nevládzem,“

dodal s námahou.

„Vládzeš,“ odfrkla Mirabel. „Goblini nedokážu bežať rýchlo, ale sú vytrvalí. Nemajú problém odniesť ovcu poldňa z tvojej farmy do tábora bez prestávky.“ Obzrela sa cez rameno. „Ak zastaneme, sme mŕtvi. Pôjdu po nás hoc až na koniec lesa.“

„Fú,“ vydýchol Ignác. Stále ho pálili pľúca a pichalo v boku. „Teraz čo?“

„Pokračujeme. Keď chytíš dych, budeme zase utekať.“

„Ach, nie.“

„Ach, áno. A mimochodom, máš celkom dobrý švih, ale sekol si priskoro.“

„Ďakujem,“ povedal Ignác. „Zachránila si ma.“

„Vidím, že si chytil dych. Pokračujeme.“

Mirabel sa rozbehla a Ignác za ňou. Tentokrát však zvolila pomalšie tempo.

V lese zavládla temná noc. Mirabel konečne spomalila krok. Teraz v tme museli kráčať opatrne. V ťažkom teréne by sa niekto mohol napichnúť na konár, alebo sa potknúť o kameň, či koreň stromu.

Ignác si vydýchol. Tá žena dokázala ísť neúnavne celý deň bez jedinej zástavky. Ak by pokračovali v rýchlom tempe, tak by ho skôr zabilo vyčerpanie, než goblini.

Ale Mirabel tieto lesy poznala veľmi dobre. Priviedla ich k malému horskému potôčiku, kde sa mohol Ignác dosýta napiť a doplniť svoj mech vodou. Tiež si opláchol tvár a ruky. Zrazu sa cítil ako znovuzrodený. Čistá voda snád' nikdy nechutila lepšie.

Nezdržali sa však dlho. Lovkyňa naliehala aby pokračovali ďalej.

Sprevádzalo ich ticho nočného lesa. Každé prasknutie konára pod topánkou znelo ako hrom.

„Koľko ešte?“ spýtal sa Ignác. „Kam vlastne ideme?“ Tvár mal stále vlhkú a spotená halena sa mu lepila na hrudník.

„Ráno by sme mohli doraziť,“ odvetila Mirabel. „Ideme do opevnenia kráľovských rytierov. Čakajú na moju správu.“

„Čo?“ prekvapil sa Ignác. „Rytierov? Skutočných rytierov?“

„Áno, Ignác. Skutočných rytierov.“

„Ty pracuješ pre kráľovský dvor?“

„Dá sa to tak povedať.“

„Tak ako to je?“ vyzvedal ďalej Ignác.

„Najali si ma rytieri a nie priamo kráľovský dvor.“

„Aha,“ prikývol Ignác. „A rytieri pracujú pre kráľovský dvor.“

Mirabel neodpovedala. Obišla strom, rozhrnula rukami kríky a pokračovala ďalej.

„Au!“ skríkol Ignác ako ho praštili konáre do tváre.

„Nekrič,“ napomenula ho pokojne Mirabel.

„Bolo to naschvál,“ zhodnotil pred seba Ignác, kým si vyťahoval spoza goliera listy. „A kde si sa naučila strieľať z luku?“

Mirabel nereagovala, zastavila a prestala sa hýbať.

„Čo...“ pokúsil sa prehovoriť Ignác.

„Ticho,“ odbila ho.

Lovkyňa načúvala. Nočné ticho lesa bolo balzamom pre jej uši. Chcela sa uistiť, že v ich blízkosti nik nie je, obzvlášť goblini, ktorí takmer vždy robili hluk.

„Dobre,“ zhodnotila napokon. „Tu si môžeme oddýchnuť, ale vyrazíme skoro ráno tesne pred svitaním.“

Ignác si spokojne vydýchol a zvalil sa na zem ako sťatý. Oprel sa chrbtom o strom a natiahol pred seba nohy. Tak strašne ho boleli chodidlá, až si myslel, že mu odpadnú aj s topánkami. Stehná mal tvrdé ako skaly. Možno sa už nikdy nepostaví na nohy.

„Daj si toto.“ Mirabel mu hodila fľaštičku zabalenú v koženom obale. „Natri si to na nohy. Bude to chladieť.“

Ignác vybral zátku a privoňal. „Úf, to je hnusné. Čo to je?“

„Chladivá masť z bylín,“ odvetila Mirabel. Ona už mala nohavice stiahnuté po kolená a práve si na hladké stehná nanášala zvláštnu masť.

Mladý dobrodruh očervenel. Bola síce noc, ale lovkyňa stála len dva kroky pred ním. Dospelá žena s lesklými obnaženými nohami. Nevedel kam sa skôr pozrieť. Srdce mu začalo horieť snád ešte viac, než keď sa zjavili goblini.

Prešmykol sa na opačnú stranu stromu. Nebude sa predsa vyzliekať pred cudzou ženou. Stiahol nohavice a natrel si gebuzinu na nohy. Naozaj ho táto mazľavá a smradľavá vec chladila. Už teraz cítil úľavu. Opäť sa obliekol, pohodlne sa uložil a privrel oči.

Z tmy sa ozvala Mirabel: „Oddýchni si a nezabudni, že skoro ráno vyrážame.“

„Hej,“ zamrmľal Ignác z polospánku. Od únavy nedokázal ani len premýšľať. Netrvalo dlho a tvrdo zaspal.

Začínalo svitať, keď ryšavá lovkyňa odmien Mirabel, kopla mladého Ignáca do zadku. Ten ešte stále spal schúlený pod stromom s hlavou zloženou na koženej kapse.

Rozlepil oči a keď si uvedomil, že toto nie je sen, ale skutočný svet, tak si hlasno povzdychol.

„Pohni sa,“ povedala Mirabel, očividne pripravená na cestu. Podľa držania tela a vystupovania sa vôbec nedalo povedať, že celý včerajší deň strávila prechodom cez hlboké lesy a útekem pred goblinmi.

Ignác sa pozviechal. Prehodil svoj koženú kapsu cez plece a ukryl ju pod plášťom. Upravil pošvu s mečom za opaskom a oprášil si nohavice.

„Och, moje nohy,“ postťažoval sa.

„Bud' rád že som ťa nezobudila skôr,“ spustila Mirabel. „Chcela som ťa zobudiť za tmy, ale našťastie sme nabrali dobrý náskok. Poobede by sme mali doraziť do tábora.“

„Ako dokážeš tak skoro vstať, keď tu nie je ani kohút, ktorý by ťa zobudil?“

„Voda,“ odpovedala mu lovkyňa. „Napiješ sa veľa vody pred spaním a potom ťa zobudí volanie prírody.“

„To by ma nenapadlo.“

„Hýb sa,“ prikázala Mirabel.

Vyrazili na cesty. Takto skoro ráno bol les chladný a vlhký. Neubehlo veľa času a cez vysoké koruny stromov sa začala predierať prvé slnečné lúče.

Ozval sa Ignácov žalúdok a on presne vedel ako hlad zahnať. V kapse niesol totižto chlieb, údený syr a dobre zaúdenú slaninu. Toto nosili takmer všetci hrdinovia v jeho knižkách, lebo údené jedlo dlhšie vydržalo. Najedol sa za chôdze, keďže Mirabel našťastie zvolila pomalšie tempo.

Ignácovi sa spočiatku kráčalo na stuhnutých nohách len ťažko, až si myslel, že na nich má uviazané nákovy. Neskôr sa však jeho svaly uvoľnili.

Sem tam za pochodu hodil očkom na Mirabel. Ryšavé vlasy jej končili tesne pod plecami. Na chrbte sa jej húpala luk a šípy. Pohybovala sa tak ladne a energicky, že to až nebolo možné. Ako to robila? Ako dokázala byť vo forme napriek tak dlhému úteku? Ignáca napadlo, že ju ešte nevidel jesť, teda keď neráta tie listy, ktoré žuvala po ceste.

Okolo obeda konečne opustili lesy a otvorili sa pred nimi lúčne pahorkatiny. Kdesi v diaľke sa na horizonte črtali akési zalesnené hory. Slnko plávalo vysoko po modrej oblohe a nadýchané biele obláčiky sa lenivo vznášali pod ním. Fúkal jemný vánok, ktorý ohýbal lúčnu trávku a poskytoval príjemné osvieženie v tvári.

Hlboký nádych zhodil napätie z pliec Ignáca. Zdalo sa mu, že v tých lesoch strávil niekoľko rokov.

„Kde to sme?“ spýtal sa.

„Poľanská Kotlina,“ odpovedala Mirabel.

„Čo?“ vyhrkol Ignác. „Ale to je... Teda neviem, kde to je, ale viem, že to je ďaleko od Zlatokoncov.“

„Presne tak.“

„Ako sa dostanem domov?“ zúfal Ignác.

„To je tvoj problém,“ odbila ho Mirabel. „Myslela som si, že dobrodruhovia domov nemajú. Ich domovom je príroda.“

„Ehm, no...“ mrmlal Ignác. „To áno, ale... Chcem povedať, že doma ma čaká deda a ovce o ktoré sa treba starať.“

„Tak potom si pastier a nie dobrodruh.“

Povzdych vyšiel z úst Ignáca. „Koľko ešte do tábora?“

Mirabel celkom otrávená z toľkých otázok odpovedala len neochotne. „Čoskoro sme tam.“

Tábor kráľovských rytierov ležal na okraji malej dediny zvanej Poľany. Tvorilo ho niekoľko stanov obkolesených drevenou ohradou, ktorú niekto len tak narýchlo zbúchal. Modré zástavy s erbom zlatej koruny viali vo vetre. Na lúke vedľa sa lenivo páslo niekoľko koní. Táborom sa nieslo pravidelné cinkanie kladiva o nákovu.

Mirabel kráčala pomedzi stany a míňala statných mužov. Každý jeden z nich mal za opaskom dlhý meč a dýku. Lovkyni sa pozdravili ľahkým pokynutím hlavy, čo znamenalo že ju poznali.

Mladý Ignác sa rozhliadal okolo s úžasom malého dieťaťa. Tí muži v tábore boli skutočne rytieri. Prezrádzalo ich drahé oblečenie a krásne meče so zdobenými rukoväťami.

„Čo tak zazeráš?“ spýtala sa ho Mirabel.

„Ty ich poznáš? Tých rytierov?“

„Áno, ale nie všetkých,“ odvetila. „Sme tu,“ povedala lovkyňa a vstúpila do veľkého okrúhleho stanu v strede tábora.

Niekoľko by možno čakal prepych, ale opak bol pravdou. Uprostred skromného stanu stál stôl s rôznymi mapami a niekoľko stoličiek, ktoré vyzerali, že ich niekto priniesol z krčmy z dediny.

Návštevníkov privítal muž v stredných rokoch so vznešeným držaním tela. Bol hladko oholený s dokonale učesanými vlasmi. Prepychové šľachtické oblečenie mu dodávalo noblesný vzhľad. Za opaskom niesol meč.

„Vitaj drahá Mirabel,“ povedal s úsmevom. Vrúčne ju objal a venoval jej bozk na líce.

Ignác sa zamračil.

„Rada ťa vidím, Jurian,“ riekla lovkyňa.

„A kto je toto?“ opýtal sa rytier, ktorý si práve prezeral mladíka.

„Ja som Ignác!“ vyhrkol zo seba a nemotorne sa uklonil.

„Je to pastier oviec,“ doplnila Mirabel. „Našla som ho strateného v lese. Je zo Zlatokoncov a tvrdí, že goblini tam kradnú ovce.“

„Hm,“ zamyslel sa rytier Jurian. Prešiel k stolu s mapami. „Pozri sa sem. Ak si našli cestu až do Zlatokoncov, tak máme problém.“

„To máme,“ prikývla Mirabel. Z kapsy za opaskom vytiahla svoje zápisky a mapu. Rozložila ju na stôl. „Tu je hlavný tábor. Je tam ťažký prístup. No a Zlatokonce sú až tu. Goblini musia byť poriadne hladní a rozrastajú sa rýchlo. Inak by si nedávali tú námahu ísť pol dňa až do Zlatokoncov.“

„A počty?“ pýtal sa Jurian

Ignác stál opodiaľ, čakal a nervózne fidlikal prstami. Pripadal si ako piate koleso na voze.

„Čo sa počtov týka,“ pokračovala Mirabel, „v tábore ich je určite viac ako sto. Ale obávam sa, že ich bude oveľa viac pod zemou. Prečo by inak ťahali ovce z takej diaľky? Potrebujú žrať. Je ich veľa.“

„To nie je dobré,“ zhodnotil Jurian a pichol prst do mapy. „Takže my sme tu a musíme sa dostať sem?“

„Presne tak.“

„To vôbec nebude jednoduché,“ pokračoval rytier. „Nás je tu celkom tridsať. Potrebujeme zásoby, zbrane a brnenia.“

„A posily,“ dodala Mirabel.

„Dnes pošlem jazdca do najbližšieho mesta, aby nám poskytl lukostrelcov. Aj keď tebe sa žiadny nevyrovná.“

Mirabel sa na neho usmiala a napravila si vlasy.

„Ach, ten úsmev. A tie tvoje plamenné vlasy so šedivým pramienkom. Možno mi konečne prezradíš, odkiaľ ho máš? Ryšavé dievčatá nemávajú šediny.“

„Dáma musí mať svoje tajomstvá,“ odvetila lovkýňa.

„Môžem ťa, drahá Mirabel, pozvať na večeru? Nechám vonku rozložiť stôl. Len my dvaja a zapálená svieca. Čo povieš?“

„Lákavá ponuka, ale možno niekedy nabudúce.“

„Tak potom sa naše cesty zase rozchádzajú.“ Jurian otvoril truhlu pod stolom a vybral z nej kožené vrecúško. „Tvoja odmena.“

Lovkyňa ho poťazkala a mince v ňom ľubozvučne zacinkali. „Ďakujem.“

„Dám ti ešte jedno, keď nám pomôžeš v boji. Hodia sa nám šikovné ruky.“

Ignác vykrikol: „Aj ja môžem pomôcť!“

Jurian mu venoval nevraživý pohľad. Premeral si ho od hlavy po päty a nedbalo mávol rukou. Rozhodol sa ignorovať jeho hlúpu poznámku a venoval sa znovu ryšavej lovkyni.

„Tak čo? Pridáš sa?“

„Rozmyslím si to,“ odpovedala mu. „Chcem si užiť aspoň jednu noc pod strechou.“

„Som tu,“ vzal jej ruku a pobožkal ju. „Vždy k službám.“

Mirabel vyčarovala na perách hanblivý úsmev. Otočila sa a vyšla von zo stanu. Ignác sa pustil za ňou.

Lovkyňa Mirabel vzala mladého Ignáca do dediny Poľany. Všetci dedinčania žili tým, že vedľa ich rodného miesta sa utáborili kráľovskí rytieri. Len málokto z tejto dediny niekedy videl rytiera na vlastné oči.

Samozrejme to prinieslo aj mnoho zlatých mincí. Rytieri od dedinčanov kupovali jedlo, náradie a tiež využívali služby remeselníkov.

Preto nikto v dedine nevenoval pozornosť žene s lukom a mladému dobrodruhovi s krátkym mečom. Ubytovali sa v skromnom hostinci, kde za pultom stála staršia hostinská v zástere a z kuchyne sa niesla vôňa pečeného mäsa a čerstvého chleba.

Mirabel a Ignác sa dosýta zaplnili žalúdky prvým teplým jedlom za posledných niekoľko dní. Dozvedeli sa od hostinskej, že rytieri vyžadujú teplú stravu aspoň dvakrát za deň a najlepšie bolo, že platili na čas a nesťažovali sa vraj na vysoké ceny ako domáci.

Po výdatnom obede zamierili na druhé poschodie hostinca, kde sa nachádzali host'ovské izby. Tieto obyčajné malé kutice s jednou posteľou a stolíkom síce neohúrili svojou veľkosťou, ale aspoň pôsobili útulne. Sotva sa tam dalo otočiť a keď niekto otvoril oblok, tak bolo potrebné si dávať pozor, aby si pri vstavaní z postele nerozbil hlavu o roh okna.

Mirabel za všetko zaplatila. Ignác pri sebe nemal ani vindru a prišlo mu hlúpe, že za neho všetko platí žena. Malo by to byť práve naopak.

Ignác sedel znudene na posteli. Na tvári ho hladil jemný prievan z otvoreného okna. Najedený do sýta si zívola a oči mu klipkali, aj keď vonku ešte svietilo slnko.

Zrazu sa otvorili dvere na jeho izbe. Navštívila ho Mirabel. Nemala pri sebe luk ani šípy, avšak nôž za opaskom nesmel chýbať. Oprela sa o zárubňu a spustila: „Vybavila som ti odvoz. Ráno ťa zoberú chlapi z dediny do Zlatokoncov. Vraj tam potrebujú ísť niečo kúpiť. Pôjdu na koňoch. Prenajala som od nich jedného. Vieš jazdiť na koni?“

„Už som sedel na koni,“ odpovedal Ignác. „Koľko to stálo? Ja si to odrobím, alebo pod' so mnou a môj deda ti dá peniaze.“

„Nechcem nič,“ hovorila lovkyňa. „Musíš sa dostať domov. To je to najhlavnejšie.“

Ignác začínal tušiť, že toto je pravdepodobne koniec jeho dobrodružstva. „A ako je to ďaleko do Zlatokoncov?“ spýtal sa.

„Na koňoch takou svižnou jazdou jeden deň. Večer by ste mali doraziť.“

„Aha,“ odfrkol Ignác.

„Nie si rád, že ideš domov?“

„Som, ale aj tak mi nikto neuverí. Poviem im, že som videl goblinov, že som bol v tábore rytierov a zase ma vysmejú.“

„A nie je to jedno?“

„Nie je,“ odvetil Ignác. Sediac na posteli sa pozrel Mirabel do očí. „Môžem sa ťa niečo spýtať?“ Prikývla.

„Ty máš niečo s tým Jurianom?“

Mirabel sa zamračila. „To čo je za otázku?“

„Ehm,“ odkašľal si nasilu mladík. „Ja len že...“

„Staraj sa o svoje veci,“ odbila ho.

„Prepáč,“ ospravedlnil sa. „A odkiaľ máš tu jazvu na líci? Od goblina? Alebo od nejakej inej príšery?“

„Dá sa povedať, že od nejakej inej príšery.“

„Od akej? Bol to drak?“

„Dost' bolo otázok. Ráno ťa budú čakať pri stajni. Tá je na kraji dediny na opačnom konci ako je tábor. Rozumieš?“

„Áno,“ prikývol Ignác.

„Šťastnú cestu,“ povedala Mirabel a zabuchla dvere.

Ignác ostal v izbe sám. Povzdychol si a prehupol sa k oknu. Smutne sa zahľadel von. Videl strechy niekoľkých domov a za nimi zvlnené lúky zaliate zlatým slnkom.

Premýšľal a pozeral sa ako biele oblaky plávajú po modrej oblohe. Nemohol prestať myslieť na svoje dobrodružstvo s lovkyňou Mirabel. Zajtra večer príde do rodnej zeme a zase z neho bude len obyčajný pastier.

Slnko zapadalo a obloha stmavla. Ignác si zívól. Privrel okno a natiahol sa na posteľ. Normálne by o tomto čase spať nešiel, ale zmohla ho únava.

Pred spaním si položil otázku, či je toto jeho prvé a zároveň posledné dobrodružstvo, alebo či ho v živote čakajú ďalšie.